

SANDY BARKEROVÁ

Noc v Paríži

Ako dlho sa dá utekať pred láskou
v najromantickejšom meste sveta?

metafora®

Noc
v
Paříži

SANDY BARKEROVÁ

SANDY BARKEROVÁ

Noc v Paríži

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 262. publikáciu

Z anglického originálu *That Night in Paris* vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd v roku 2020, do slovenčiny preložila Martina Antošová.

Jazyková redakcia Anetta Letková, Beáta Beláková

Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024

Počet strán 392

Tlač THB a.s.

First published in Great Britain in ebook format by HarperCollins Publishers 2020
under the title THAT NIGHT IN PARIS.

Copyright © Sandy Barker 2020

First published in Great Britain in ebook format by HarperCollins Publishers 2020
under the title THAT NIGHT IN PARIS

translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Sandy Barker asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design © HarperCollins Publishers Ltd 2020

Cover illustrations © Shutterstock.com

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024

Translation © Martina Antošová, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-816-4 (ePub)

ISBN 978-80-8090-815-7 (pdf)

ISBN 978-80-8090-814-0 (print)

Mojej milovanej, skvelej, rozkošnej sestričke Vic.

Prvá kapitola

„**T**otálne som to pokašľala.“
„Aj ja ti prajem krásny deň.“ Moja sestra Sarah vykukla na mňa z tabletu s nosom väčším, než ho mala naživo.

„Prepáč, *ahoj*,” odsekla som. Boli sme sestry a zároveň najlepšie priateľky – nemohli sme v krízovej situácii jednoducho preskočiť takéto detaily? A toto *bola* krízová situácia.

„Takže, ako si to pokašľala?“ opýtala sa a odrazu som videla iba bielu obrazovku.

„Ty si ma niekam položila?“

„Áno.“ Tvár sa jej na chvíľku mihla na obrazovke. „Skladám vypratú bielizeň.“ Položila tablet na posteľ a poskytla mi tak utešený výhľad na strop. „Prepáč,” dodala a tvár jej opäť zmizla z obrazu.

„To je v poriadku. Netráp sa.“

„Takže k tomu, ako si všetko pokašľala – rozprávaj,” vyzvala ma znova.

„Vyspala som sa s Alexom.“

Narovnala tablet a zasa sa predou mnou zjavila jej tvár. Spýtavo na mňa civela a medzi obočím sa jej vytvorila vráska. „Prepáč, čože? S Alexom?“

„S mojím spolubývajúcim,” odvetila som nevyrazne.

„Ahaa, s Alexom. Takže skutočne existuje.“ Zaškerila sa, oči-vidne spokojná sama so sebou.

„Ha-ha, veľmi vtipné.“ Sarah bola u mňa po návrate zo svojej dovolenky v Grécku pred niekoľkými mesiacmi. Zoznámila sa s mojou spolubývajúcou Jane, ale Alex tam v ten týždeň nebol, takže Sarah pripadalo veľmi vtipné žartovať o tom, že v skutočnosti neexistuje. Verte mi – a tiež mojím intímnyim partiám –, že je naozaj skutočný.

„Čo sa teda stalo?“ Nechala bielizeň tak, pohodlne sa usadila a oprela o čelo postele.

Aj ja som sa pohodlne uvelebila na sedačke medzi okrasnými vankúšikmi. Od toho Incidentu (všimnite si to veľké začiatkové písmeno) uplynuli už dva dni a štrnásť hodín, ale až teraz som bola prvý raz v byte sama a toto bola moja prvá príležitosť podať sestre podrobné hlásenie. Do tejto chvíle som nedala nič najavo a myslím, že to bola veľmi pôsobivá ukážka môjho sebaovládania a schopnosti uchovať veci v tajnosti.

„Vlastne nič také, o čom by si ešte nepočula. Taká bežná vec. Jane šla von. S Alexom sme zostali doma. Objednali sme si na do- nášku indické jedlo a otvorili fľašu či dve vína, *aaa* skončilo sa to opileckým sexom na gauči.“ Vystrúhala grimasu. „Čo?“

„Na tom, na ktorom som spala?“ Vyzerala, akoby práve ucítila niečí prd.

„Áno, Sarah, *presne* na tom. Na gauči, na ktorom práve sedím. Nebolo to predsa tak, že by sme mali sex a *potom* si na tom gauči spala. Bola si tu už veľmi dávno. A okrem toho, potom sme ho upratali.“ Grimasa na jej tvári bola teraz ešte zreteľnejšia. „Pozri, sústredíš sa na úplne nesprávnu vec.“

„Prepáč,“ ospravedlnila sa. Iba som nad tým mávla rukou. „A aké to bolo?“

„Čo?“

„Ten sex.“

„Bol to *opilecký sex na gauči*. Čo myslíš, aké to asi bolo?“

„Faajn. A čo teraz?“

Dobrá otázka. Chcela som, aby sa nedialo vôbec nič. Chcela som sa na druhý deň zobudiť, ako zvyčajne prehodiť zopár zdvorilostných poznámok pri čaji a káve a pokračovať vo svojom živote. *Nechcela som*, aby na mňa Alex hádzal zamilované pohľady nad hriankovačom a potom sa mi vyznal zo svojej dlho potláčanej nehnúcej lásky ku mne.

Áno, to sa naozaj stalo.

„No, každý sme sa vrátili do svojej izby a upadli do vínom navodenej kómy. Keď som sa zobudila, čakal na mňa v kuchyni so šálkou čaju a zvláštnym výrazom na tvári. Vzala som si čaj a on spustil monológ o tom, že ma miluje – ako vždy dúfal, že k niečomu medzi nami dôjde a že chce, aby som sa zoznámila s jeho mamou.“

Sarah vypúlila oči a trochu pootvorila ústa. Presne rovnako som zareagovala ja v kuchyni pred dvoma dňami. Skrivila tvár. „Prepááána,“ povedala pomaly. Neuvedomila som si, ako veľmi sa dá to slovo natiahnuť.

„Presne toto som si myslela. A stále si to myslím.“

„Takže tipujem, že k nemu necítiš to isté?“

Namiesto odpovede som si odfrkla. Nemohla som si pomôcť – vyšlo to zo mňa celkom mimovoľne. „*Alex?*“ opýtala som sa, akoby už jeho meno samotné dostatočne vyjadrovalo, aká absurdná bola jej otázka. Samozrejme, moja sestra Alexa nikdy nestretla, takže ako to mohla vedieť? Povyťahla ľavý kútik úst. Došlaka, rozhodne to vyznelo neutrlo. „Prepáč,“ zamumlala som. Pokrčila plecami a okamžite mi odpustila – toto bola jedna z vecí, ktoré som na svojej sestre milovala.

„Ja len... áno, je mojím spôsobom milý, ako taká britská bacuľatá verzia Andrewa Garfielda so splasnutým účesom, ale v skutočnosti ma nepriťahuje. Okrem toho, je celkom fajn, ale je strašne nudný. Stále rozpráva iba o svojej práci, ohromne nudnej, a o svojej najnovšej vášni – neuveríš, o virtuálnej realite. Po tom, ako si odišla, si dokonca zaobstaral k tomu do izby kompletne vybavenie.“

„Fíha. Znie to super.“

„Počúvaš ma? Nie je to super. Navyše, vyskúšala som si to a bolo mi z toho zle.“

„Aha.“

„V každom prípade, schovávam sa pred ním.“

„A ako sa ti to darí?“

„Zatiaľ celkom dobre. Aj keď včera v noci sa mi to skoro nepodarilo, keď som sa zobudila a šla na záchod.“ Videla som, ako jej myká kútikmi, a potom sa neovládla a rozosmiala sa. Hneď nato som sa rozosmiala aj ja.

„Ty si koza,“ zahriakla som ju a smiech ju prešiel.

„Áno, vďaka, viem.“

„Aký máš teda dlhodobý plán? Budeš sa naďalej skrývať po byte a dúfať, že na seba nenatrafíte cestou, keď si pôjdeš umyť zuby?“ Všimla som si, že si to celkom užíva.

„Vlastne nie. Prihlásila som sa na zájazd.“

Vyzerala, že ju to zaujalo. „Zájazd?“

„Áno. Počas prázdnin. Odchádzam v sobotu. Je to... no, je to zájazd s agentúrou Ventureseek.“

Nechala som toto odhalenie chvíľu visieť vo vzduchu.

Sarah pracovala pre Ventureseek pred desiatimi rokmi ako turistická sprievodkyňa. Podelila sa so mnou o všetky úžasné, ale aj hrôzostrašné detaily, takže som celkom dobre vedela, do čoho sa púšťam. Nevedela som však, ako zareaguje.

Očividne tak, že na mňa žmurkala a striedavo otvárala a zatvárala ústa ako vylovená zlatá rybka. „Prepáč, čože? Ideš s Ventureseek?“ Použila názov cestovnej agentúry ako všeobecné podstatné meno.

„Áno,“ odvetila som, stojac si za svojím. Mimochodom, tomuto výrazu som nikdy nerozumela, a to som učiteľka angličtiny, ale nech už to *moje* bolo čokoľvek, stála som si za tým. Okrem toho, práve som vysolila nevratnú sumu tisícsto libier.

Zvraštala obočie. „Veď si vravela, že na taký zájazd by si nikdy nešla. Povedala si presne, a to si pamätám veľmi jasne, že také zájazdy sú pre ožratých chuligánov a idiotov, ktorí sa nevedia zorientovať po Európe sami. Vravela si, že by si *nikdy v živote* na taký zájazd nešla – *v živote*. Vyjadrila si sa o tom celkom jasne.“

„Áno, viem.“

„Takže? Čo sa stalo?“

„Spanikárila som,“ priznala som spolu rúzne, spolu defenzívne. Chvíľu mlčala a potom pokrčila plecami. „Hmm. Tak fajn. Odchádzaš teda v sobotu?“

„Áno.“

„A ktorý je to zájazd? Teda, na ako dlho?“

„Dva týždne, pätnásť krajín alebo tak nejak.“ Prikývla a videla som, ako sa zamýšľa.

„Takže Paríž, *château*, Antibes, Florencia, Rím, Benátky, Lauterbrunnen, Koblenz a Amsterdam. Správne?“ Došľaka, bola dobrá. Prešlo desať rokov, ale stále si pamätala itinerár dvojtýždňového okružného zájazdu po Európe.

„Hm, myslím, že áno. Znie mi to správne.“ Znova prikývla.

„Super. Určite si budeš chcieť pribalit' zopár vecí, ktoré nemáš na zozname.“ Ozvala sa veľká sestra Sarah a ja som vytiahla pero a papier, aby som si zapisovala, kým ona diktovala. Informácie zvnútra sú vždy najlepšie.

O dva dni nato, v úplne absurdnom čase, skoro ráno – o siedmej – som stála na chodníku pred veľkým hotelom v centre Londýna medzi pobežujúcimi turistami naťahujúcimi sa so svojou batôžinou. Civala som do mobilu a zasa si čítala potvrdzujúci e-mail k zájazdu, v ktorom bol uvedený aj jeho kód. Pozrela som sa na rad rovnakých autobusov – napočítala som ich osem – a opäť na kód zájazdu. Ako som mala vedieť, ktorý je ten môj?

„Ahoj. Môžem ti nejakou pomôcť?“ ozval sa priateľský hlas s austrálskym prízvukom po mojej lavici. Zodvihla som zrak a uvidela asi dvadsaťpäťročného muža oblečeného v košeli s logom Ventureseek vyšitým na vrecku.

„Ehm, áno, ďakujem. Nie som si istá, ktorý je môj autobus. Tu je kód môjho zájazdu,“ ukázala som mu displej. Zvláštno natočil hlavu a prečítal si ho.

Potom zodvihol zrak a pozrel sa mi do očí. „Máš šťastie. Je to môj zájazd. Som šofér – Tom – a toto je náš autokar.“ Ukázal na najbližší autobus a ja som si v duchu poznamenala, že mu mám hovoriť „autokar“. „Daj, vezmem to,“ ponúkol sa, ukazujúc na môj kufor. Podala som mu rukoväť, šikovne ju zasunul a vložil kufor do nákladného priestoru pod autobusom. Pardon, *autokarom*. Keď sa otočil, ukázal na koženú tašku, ktorú som mala prehodenú cez plece. „Tú si necháš pri sebe.“

„Výborne. Ďakujem.“ Keď som už vyriešila záležitosť so správnym autokarom, myslou som sa presunula k nevyhnutnej dávke kofeínu – bez môjho ranného čaju som takmer nepoužiteľná a bolo pre mňa príšerne skoro ráno na to, že bola sobota. „Hm, nevieš, kde by som si mohla dať šálku čaju?“ Potrebovala som aj cikať, ale to som mu nemienila povedať.

„Tu vnútri je kaviareň. Majú celkom dobrý čaj.“ Ukázal na hotelovú halu a vzápätí sa pozrel na hodinky. „Máš asi dvadsaťpäť minút.“

Náhle som dostala nápad. „Môžem si priniesť čaj do autokaru?“ opýtala som sa trochu prehnane pyšná na to, že som ho nazvala správne.

„Samozrejme! No ak rozleješ, budeš ho musieť upratať,“ odvetil s kamennou tvárou. Nebola som si istá, či to myslel vážne, až kým sa mu na tvári nerozhostil úsmev. „Žartujem, moja milá.“

Niekoľko ďalších ľudí už naňho čakalo so svojimi kuframi, takže som sa vytratila. Našla som toalety a potom si kúpila čaj a obrovský lepkavý brownie. Zvyčajne nepatrím k ľuďom, ktorí si dávajú koláče na raňajky, ale okrem neho som mala na výber iba šunkovo-paradajkový sendvič, ktorý mal to najlepšie už za sebou, alebo splasnutý croissant. Popoludní som mala byť v Paríži, na dobrý croissant si môžem počkať.

Keď som vyšla z hotelovej haly, autokar sa už zaplňal. Nastúpila som, pevne držiac svoj čaj. Prešla som cez uličku a niekoľko tvári sa ku mne zodvihlo s úsmevom. Aj ja som sa usmiala a pokračovala ďalej, minúc pritom zopár voľných sedadiel pri uličke.

Možno by ste to na mňa netipovali – dokonca ani keby sme sa stretli osobne –, ale nemám veľmi rada ľudí. Neprekážajú mi moji priatelia či rodina alebo malá časť kolegov, s ktorými pracujem, ale cudzí ľudia a davy – a vlastne väčšina ľudí vo všeobecnosti – ma iritujú. Takže sa im vyhýbam. Je to zlá vlastnosť, viem, ale vďaka tomu sa tá extrovertná introvertka vo mne udržiava pri zmysloch.

Asi v tretine autokaru som sa dostala k dvom prázdny sedadlám. Sadla som si teda k oknu a zasunula tašku pod sedadlo predou mnou.

Napila som sa čaju a zadívala sa na brownie. Nemala som naň chuť a želala som si, aby som bola povedala áno, keď sa Jane ponúkala, že mi na cestu do mesta pripraví hrianku. Bola absolútny poklad a doviezla ma sem. Isteže, auto bolo moje a dovolila som jej používať ho, kým budem preč, ale museli sme vyraziť z domu nekresťansky skoro ráno – už o šiestej, v *sobotu*.

Zabalila som brownie a odložila ho do tašky práve vo chvíli, keď sa v uličke pri mne zastavila vysoká žena.

„Ahoj, je toto miesto obsadené?“ opýtala sa s americkým alebo možno kanadským prízvukom.

Mala peknú, prívetivo pôsobiacu tvár, vďaka čomu sa mi hneď zapáčila – veľmi nezvyčajný jav –, a keďže som vedela, že niekto si bude musieť prisadnúť, odvetila som: „Nie, nech sa páči.“ Vyložila si veľkú mäkkú tašku do úložného priestoru nad nami a s povzdychom sa zvalila na sedadlo.

„Bože, som rada, že som to stihla. Prišla som rovno z letiska.“

„Dnes ráno?“

Prikývla a blondé vlasy ostrihané na krátke mikádo si zasunula za ucho. Mali prirodzenú, slnkom vyťahajú blond farbu, ktorá svedčila o dobrých génoch a pri ktorej ste sami škaredo ozeleli.

„Hej. Práve som priletela z Vancouveru.“ Priletela z inej krajiny a vybrala sa rovno na autobusový – pardon, *autokarový* – zjazd? Usúdila som, že asi nebude chcieť počúvať moje náreky o tom, ako som musela vstávať o piatej ráno.

„Som Catherine. Cat,“ povedala som namiesto toho.

„Louise – Lou,“ odvetila.

„Nuž, zjavne je nám súdené skamarátiť sa, Lou, lebo tvoje meno je aj moje stredné meno.“

„Žartuješ.“ Zasmiala sa.

„Veru áno. Catherine Louise Parsonsová.“

„Louise Eva Janssenová.“

Podali sme si ruky, aby sme tak formálne potvrdili naše začínajúce sa priateľstvo, a potom sme pokojne mlčky sediac sledovali, ako do autokaru postupne nastupovali páry aj jednotlivci a tiež štvorica Novozélandčanov, ktorí sa hlučne presunuli do zadnej časti.

Keď prechádzali popri nás, vymenili sme si pohľady, akurát že ten Louin vrazil čosi celkom iné než ten môj. „Zdá sa, že bude s nimi zábava,“ poznamenala veselo.

Mne sa zdalo, že s nimi budú problémy. Ozval sa vo mne učiteľský inštinkt.

Alebo ma možno rozčúlilo to, že som sa ocitla na zájazde pre ľudí od osemnásť do tridsaťpäť rokov a mám tridsaťpäť. Čo to, preboha, stvárať? Mala som si vybrať zájazd s Trafalgarom, na ktorom by som bola tá najmladšia z celého autokaru. Strávila by som dva týždne cestovaním po Európe s ľuďmi vo veku mojich starých rodičov, ktorí by mi lichotili a hovorili mi „zlatko“ alebo „drahá“.

Potriasla som hlavou a pustila tú absurdnú myšlienku z hlavy. Tento zájazd bude super, a kým sa vrátim do Londýna, Alex si uvedomí, že jeho city sú iba hlúpe pobláznenie. Potom z nás opäť budú obyčajní spolubývajúci, ktorí sa ledva vidia a handrkujú iba o tom, kto bol na rade s vynášaním smetí.

Veľké červené číslice v prednej časti autokaru ukazovali sedem dvadsaťšesť, keď doň nastúpila atraktívna žena s hnedými vlasmi po plecía a cez vravu zvolala: „Dobré ráno všetkým.“ Celé osadenstvo okamžite stíchlo, a to na mňa urobilo dojem. Napadlo mi, či nebola kedysi učiteľkou – vzbudzovala taký dojem.

„Som Georgina, vaša sprievodkyňa, a toto je náš šofér Tom.“ Tom sa otočil na svojom sedadle a zamával nám. Odmávali sme mu na pozdrav, akoby sme boli autobus plný školákov idúcich na

exkurziu. „Ak nemáte britský pas alebo pas niektorého z členských štátov Európskej únie a ešte ste sa u mňa nezapísali, podte sem dopredu teraz, aby sme mohli vyraziť načas.“

Mala som britský pas – ďakujem ti, ocko, že si sa narodil ako Brit –, takže som zostala sedieť, zatiaľ čo dve osoby prešli popri nás s pasmi v rukách. Lou odpovedala na moju nevyslovenú otázku: „Zastavila som sa za ňou, keď som sem prišla.“

„Aha, fajn. Vieš,“ poznamenala som, zmeniac tému, „kúpila som si tento zájazd iba pred tromi dňami – očividne posledné voľné miesto.“ Usúdila som, že ak tu mala byť Lou mojou najlepšou kamoškou, mala by som jej asi vysvetliť, prečo som tu.

„Vážne? Ja tiež! Teda nie posledné miesto, samozrejme, a kúpila som si ho v pondelok – v pondelok západoamerického času –, takže vlastne pred piatimi dňami.“

„Ha. Asi sme jediné, nemyslíš? Chcem povedať, že sme si ho asi jediné kúpili na poslednú chvíľu. Nepripadá mi to ako taký druh zájazdu, aký si väčšina ľudí kúpi len tak z rozmaru.“

„Hej, asi máš pravdu. A prečo si si ho kúpila ty?“ opýtala sa s dôrazom na ‚ty‘.

„Vyspala som sa so spolubývajúcim a ten sa rozhodol do mňa zamilovať.“

„Aach. No ty nie si zamilovaná doňho?“

„Správne. A ty?“

„Myslím, že som opustila svojho manžela. Je alkoholik.“

Nečakala som to. Nezmohla som sa na slovo, vydala som zo seba len: „Och.“ Zafala zuby, stiahla pery do tenkej čiarky a prikývla, potláčajúc pritom slzy. Inštinktívne som jej položila ruku na koleno a ona ma nechala. Náročná téma na také skoré ráno.

Opäť sa pred nami objavila Georgina. Zodvihla mikrofón k ústam a autobus – pardon, *autokar* – sa pohol od obrubníka.

Keďže sa už nemusela predstavovať, prehovorila potichu hlbokým, chrapľavým hlasom. „Dobré ráno všetkým.“

Aj teraz sme ako školáci odpovedali hromadne spevavým: „Dobré ráno.“

„Ako vidíte, vyrazili sme. Cesta do Doveru potrvá približne dve hodiny, potom nastúpime na trajekt do Calais – autokarom – a budeme pokračovať do Paríža. Tam by sme mali doraziť okolo piatej popoludní. Ubytujeme sa v kempe a potom sa opäť vydáme autokarom na našu nočnú prehliadku Paríža. Som si istá, že sa vám bude nesmierne páčiť.“

Vydesený hlas zo sedadla predou mnou prehovoril nie tak celkom šeptom k žene sediacej hneď vedľa. „V kempe? Povedala v kempe. Toto je *kempovací* zájazd?“ Nakukla som pomedzi sedadlá a uvidela, ako zúfalo hľadá svoj mobil, zrejme kvôli potvrdzujúcemu e-mailu. „Ach, panebože. To preto nám kázali zbaliť si spacie vaky?“ zasyčala. Poklopala som jej po pleci. Otočila hlavu a uprene sa na mňa zadívala čokoládovohnedými očami.

„Ahoj,“ zašepkala som.

„Ahoj.“ Jej spolucestujúca sa tiež obrátila a pripojila sa k našej konverzácii.

„Nie je to kempovací zájazd,“ povedala som dúfajúc, že seba-vedomý tón môjho hlasu bude na ňu pôsobiť uisťujúco. Zdalo sa, že má pochybnosti, takže som jej to vysvetlila. „V kempe budeme ubytovaní v chatkách. Nebudeme kempovať v stanoch.“ Videla som, že sa očividne upokojila. Potom sa otočila a oprela si hlavu o sedadlo.

Jej spolusediaca sa predstavila. „Som Danielle.“

„Ahoj. Som Cat.“ Ukázala som na Louise. „A toto je Lou.“

Ukázala na ženu sediacu vedľa nej. „Toto je Jaelee.“ Jaelee k nám znova zvrtila hlavu a s úľavou sa na nás usmiala.

Hoci sme hovorili potichu, odrazu som si uvedomila, že zvyšok autokaru stíchol. Keď som zodvihla hlavu, zbadala som Georginu, ako sa na nás díva pohľadom, ktorý by dokázal premeniť človeka na kameň. Hej, rozhodne je to bývalá učiteľka. Musela som sa ovládať, aby zo mňa nevyletelo: „Prepáčte, pani učiteľka.“

Jaelee a Danielle sa obrátili dopredu. My s Lou sme na seba vrhli krátky pohľad a vzápätí sa prikrčili za sedadlami, potláčajúc smiech. Možno *my* budeme tie problémové, a nie tí štyria Novozélandania vzadu.

Georgina pokračovala vo svojom siahodlhom opise prvého dňa. Poznala som celý výklad od Sarah, lebo som jej pomáhala vyladiť ho do dokonalosti, keď sama robila sprievodkyňu. Trval takmer celú cestu do Doveru a bol hlavne o logistike života na cestách s päťdesiatpäťčlennou skupinou ľudí. Väčšinu z neho som nevnímala a radšej som sledovala, ako sa londýnska doprava a rušné ulice menia na zelenú kopcovitú vidiecku krajinu s idylickými výjavmi oviec a kôz, lenivo sa pasúcich vo výbehoch.

Znova som sa začala sústreďovať, keď som začula: „Poďme si povedať niečo o rozdieloch medzi turistami a cestovateľmi...“ S touto filozofiou súhlasili aj dievčatá Parsonsové, hoci Sarah ešte viac než ja, lebo bola tá nebojácnejšia, zatiaľ čo ja som považovala cestovanie skôr za prostriedok na objavovanie dobrého jedla a pitia.

Podľa tejto teórie cestovateľ prijíma rozdiely každého nového miesta, ktoré navštívi, kým turista sa na ne sťažuje a nadáva na ne, často v jednom kuse. Ja som vedela oceniť rozličné miesta, najmä ich víno, pivo, syry, chlieb – no, chápete. Na rozdiel odo mňa a ostatných cestovateľov by však turisti skrátka mali radšej zostať doma a sledovať televíziu.

V taške mi zavibroval telefón, tak som ho bez rozmýšľania vytiahla. Alex – už tretíkrát v ten deň. Na chvíľku som pocítila výčitky svedomia, no tie zmizli hneď, ako som si prečítala jeho správu.

Budeš mi chýbať.

Zhlboka som si vzdychla. Ako to, že to nepochopil? *Opúšťa la som krajinu*, aby som unikla z tohto chaosu – *od neho* –, aby to mohlo jednoducho odznieť. Odložila som mobil bez toho, aby som mu odpísala.

Takže áno, možno som bola cestovateľka, no v prvom rade som bola utečenkyňa pred láskou.

Bola som na smiech.

Pred desiatimi rokmi

„Catey? Si v poriadku?“
Mala som chuť Scottovi jednu vraziť, a zmazať mu tak ten jeho ustarostený výraz z tváre. Namiesto toho som pobúrene civela na monitor.

„Vyzerám, že som v poriadku?“

„Čo sa deje?“

„Stále si prihlásený do svojho e-mailu.“

„Čo?“ Naklonil sa ponad moje plece.

„Na mojom laptope.“ Ukázala som na e-mail. „Stále si prihlásený.“

„Ach, doriti.“ Zaklapla som laptop a zízala na obrátené logo.

„Povedal si, že si to ukončil.“

„To som nepovedal.“

Vyskočila som, od hnevu som nedokázala sedieť. „Hlúpost. Prečo – *prečo* – by som súhlasila s týmto výletom, keby som vedela, že po ňom rovno pobežíš domov za ňou?“

„Ja...“

„Tak strašne nerád som tu s Catey,“ povedala som spevavým tónom. „Naozaj? Myslíš to *vážne*, Scott?“

„Áno, niekedy.“

Cítila som sa, akoby mi dal facku. „Fíha. To je... vpravil si, že ma miluješ – včera. *Včera* si to povedal. Bola to lož?“

„Nie. Áno. Ja...“

„Tak ako je to, Scott? Och, panebože.“ Ruka mi vyletela k ústam.
„Miluješ ju?“

„Ja... áno.“

„Lenže... prečo si potom tvrdil, že ma miluješ?“

„Lebo je to pravda.“

„To nedáva žiaden zmysel! Nemôžeš nás milovať obe.“

„Viem! Lenže milujem a je mi z toho totálne nanič.“

„Ach, chudáčik. Úbohý Scott!“

Zosunula som sa na kraj postele pod ťarchou jeho priznania.

„Môžeš za to ty, vieš to,“ poznamenal potichu.

Zodvihla som hlavu. „Čože?! Je to moja vina? Ty si svojho poondiateho vtáka strčil do inej a viníš z toho *mňa*?“

„Je to od teba hrubé, Catey. A ty si *odišla*! To *ty*! Odstáhovala si sa do Londýna bezo mňa.“

„Na rok! Iba na rok – a žiadala som ťa, aby si šiel so mnou.“

„Šiel som.“

„Nezostal si.“

„Nikdy som nechcel žiť v Londýne. To ty si to chcela. V Londýne nie je nič, čo by bolo pre mňa.“

„Som tam ja.“

„Tak som to nemyslel, Catey, veď to vieš.“

„A ako si to teda myslel, Scott?“

„Máš svoju sestru, priateľov, ale...“

Už som sa viac nemohla pozerať na jeho skrivenú tvár. Nechcela som voči nemu cítiť ľútosť. „Naivne som dúfala, že tam chceš ísť so mnou, ale keď si zahlásil, že nechceš, myslela som si, že to bude medzi nami v poriadku. Že to bude fungovať. Bol to iba *rok*, Scott.“

„Mali sme sa rozísť vtedy v Sydney.“

Zodvihla som k nemu pohľad. „Čože? Nie, to nevrav.“

„Mali sme. Každý chceme čosi úplne iné.“

„Tak prečo si teda prišiel?“

„Ježiši! Prišiel som za tebou. Nech robím, čo robím, ničím sa ti nezavdačím! Preboha, prišiel som!“

„Áno, prišiel si, hoci si sa vyspal s inou, hneď ako som odišla. A teraz ju údajne miluješ.“

„Je mi z toho nanič.“ Mal slzy na krajíčku a mne napadlo, že dobre mu tak.

„Nemali sme sem chodiť. Nemôžem uveriť, že si ma nahovoril na tento poondiaty výlet po všetkom, čo sa udialo,“ takmer som naňho vychrlila tie slová.

„Prežili sme aj pekné chvíle.“ Čože?

„Ty asi žartuješ. Bol to pekelný týždeň, Scott. Nikdy som nevedela, vedľa koho sa na ďalší deň zasa prebudím – či ma v ten deň budeš milovať, alebo nie. A tebe bolo očividne mizerne *celý ten poondiaty čas*.“

„Catey...“

„Čo?!“ vyštekla som.

„Môžem si k tebe sadnúť?“ Sústredila som pohľad na vzor na dlažbe a hnev zo mňa pomaly vyprchával.

„Fajn.“

„Catey, je mi to veľmi ľúto. Viem, že som ťa ranil. Netuším, čo mám robiť. Som úplne zmätený. Milujem ťa.“

„Nie...“

„Naozaj! Ja... skutočne mi je nanič.“

„Výborne.“ Sarkazmus na jazyku mi robil dobre.

„Nie, je to hrozné. Nechcel som, aby sa to takto stalo. Myslel som si, že budeš rok preč a ja ťa prídem navštíviť, potom sa vrátiš domov a budeme spolu. A potom, keď som stretol Helen...“

„Nevyslovuj predo mnou jej meno.“

„Prepáč. Myslel som si...“

„Nie! Nehovor o nej.“ Vstala som z postele, vybrala kufor z vysokej drevenej skrine, šmarila ho na posteľ a začala doň hádzať svoje oblečenie. Netrápilo ma, že pritom miešam špinavé s čistým dohromady, a neobťažovala som sa ho ani skladať.

„Počkaj, čo to robíš?“

„Balím,“ odvetila som, akoby to nebolo úplne zrejmé.

„Nemusíš to robiť. Zostáva nám ešte týždeň. A čo Taliansko?“

„Rozhodne si nemôžeš myslieť, že zostanem.“

„Prečo nie? Všetko je zaplatené.“

„Scott, *poslal si ľúbostný list druhej žene.*“ Nechala som tú vetu visieť vo vzduchu a prebodávala ho pritom skúmavým pohľadom. Na chvíľu zavládlo úplné ticho a potom prehovoril.

„Áno.“ Bol to takmer šepot.

„A aj tak chceš ísť na náš výlet?“ Určite to nemôže myslieť vážne.

„Viem, že to znie šialene...“

„Hmm, áno, znie.“

„Lenže ja ťa naozaj milujem. A viem, aký je tento výlet pre teba dôležitý. Nechcem, aby si oň prišla.“

„Pretože keby som oň prišla, bola by to tvoja vina.“ Hneď ako som tie slová vyslovila, uvedomila som si, že je to pravda. „*Preto* sme tu. To preto sme v *poondiatom Paríži.*“

„Nie, to...“

Prerušila som ho, lebo som už nechcela počuť ani slovo. „Musíš ísť so mnou na železničnú stanicu. Potrebujem si zmeniť lístok a bol kúpený na tvoju kreditnú kartu.“ Šla som do kúpeľne vziať si toaletné potreby.

„Catey, Cat, prosím...“

„*Nie!*“ zakričala som z kúpeľne. Vrátila som sa do izby a kypela vo mne zlosť. „Už ma tak nevolaj – nikdy.“

„*Prosím*, neopúšťaj ma.“

„Nemôžem zostať, Scott. Ako to, že to nechápeš?“ Neveriacky som zvýšila tón hlasu. Toaletnú taštičku som si zbalila do kufra.

„*Prosím!*“

Obrátila som sa a sledovala ho s úžasom, no bez väčších emócií. Jeho slzy ma udivili a nevedela som prísť na to, či je zlomený, alebo sa iba ľutuje.

Bolo mi to jedno.

„Vieš čo? Nemusíš sa rozrušovať,“ odvetila som nezvyčajne pokojne. „Nezaujímam ma, ako hrozne sa cítiš.“

Výraz na tvári mu okamžite sprísnel, takže som dostala svoju odpoveď – boli to falošné slzy. „V poriadku.“ Vsunul si nohy do topánok.

„Áno, presne – *v poriadku.*“ Zazipsovala som kufor a očami prebehla po izbe. Ak si niečo zabudnem, už to nikdy neuvidím. Lebo už nikdy neuvidím *jeho*.

„Tak teda poďme,“ zamumlal a otvoril dvere.

Zodvihla som kufor z postele a otvorene ho nasledovala.

Druhá kapitola

„**T**oto nie je chatka,“ podotkla Jaelee. Všetky štyri sme stáli pred radom drevených stavieb v parížskom kempu. Jaelee pustila svoj kufor s buchotom na zem. Čakala som, že vzápätí dupne nohou, ale to sa nestalo. Ešte stále som nevedela, čo si mám o nej myslieť. Danielle zvrážtila tvár, akoby ucítila nejaký smrad. Ani pri nej som ešte nebola rozhodnutá, čo si myslieť.

Moja autobusová kamoška Lou pokrčila plecami, vykročila vpred a smelo vstúpila do chatky, ktorú nám prideli. A hneď aj vyšla znova von.

„Nemyslím, že sa tam pomestíme,“ skonštatovala a v kútiku úst jej pritom pohrával úsmev. Danielle vystrúhala ešte väčšiu grimasu a Jaelee iba stála prikovaná na mieste a mračila sa.

Naklonila som sa dovnútra a prezrela si celú chatku približne tak za pol sekundy.

Jaelee mala pravdu – toto jednoznačne neboli chatky. Už som predtým nejaké videla. Dokonca som v nejakých aj spala, v horách aj pri jazere. Chatky boli útulné a nachádzali sa v nich kozuby a ručne prešívané prikrývky, do ktorých ste sa mohli zababušiť. Niekedy v nich na stenách viseli hlavy mŕtvych zvierat (na rozdiel

od tých živých). Chatky mávali miestnosť, v ktorej sa mohli ľudia zísť, posedieť si na čalúnenom nábytku a popíjať varené víno a horúcu čokoládu alebo dokonca tequilu.

To, na čo sme sa práve pozerali, bol presný opak chatky. Bola to v podstate záhradná búda s poschodovými posteľami – s matracmi pokrytými plastovými plachtami. *Pre prípad, že by sme sa pocikali v posteli?* uvažovala som.

Vystrela som sa a obrátila k Lou. „Kam si máme odložiť kufre?“

„Som si celkom istá, že keď pôjdeme spať, necháme ich vonku pred dverami.“ Obe sme sa na seba zaškerili. Moje sympatie voči nej každou chvíľou rástli, priateľstvo medzi nami sa rozvíjalo slubne. Pritiahla si k sebe Danielle, zbokú ju objala, a pritom ju chlácholila: „Hej, susedka, nie je to až také zlé. A je to iba na dve noci.“ Odpoveďou jej bolo zagúľanie očami.

„Toto nie je ani len Paríž,“ poznamenala uštipačne Jaelee a zdvihla v ruke svoj mobil, aby sme to videli aj my. „Sme *niekoľko kilometrov* mimo Paríža.“ Jaelee – a zrejme aj Danielle – bola rozhodne *turistka*. Ozvala sa vo mne učiteľka, čo nebolo také ťažké, keďže ešte včera som stála pred tabuľou.

„Tak fajn, vy dve, toto je vaša chatka. Vezmite si kufre dovnútra, dajte sa do poriadku, prezlečte sa, ak chcete, a stretneme sa tu o desať minút.“ Vypútili oči a vzápätí spravili to, čo som im nakázala. Áno, počula som, ako potichu frflali, ale z úst tínedžerov som už počula aj oveľa horšie veci.

Lou zašepkala: „To bolo skvelé.“ Vošli sme do našej chatky, každá sme si vyložili kufor na svoju posteľ a sadli si. Ani sa nám nedotýkali kolená.

„Takže vravíš, že sa s nimi chceme určite kamarátiť?“ opýtala sa ma potichu. Našpúlila som pery a snažila sa nerozosmiať. „Ja len pre istotu, lebo si nemyslím, že to s nimi bude ľahké.“

Vybuchla som do smiechu a rýchlo schmatla vankúš z postele, aby som si zakryla ústa. Lou urobila to isté a spolu sme sa dlho a od srdca smiali. Dúfali sme, že nás nepočuli – boli *hned'* vedľa.

O pol hodiny neskôr sa celá naša skupina zišla pred čímsi, čo by som nazvala „cirkusový stan“. Bol to obrovský žltobiely pruhovaný stan, v ktorom sme mali v ten deň večerať a kde nám tiež mali v oba dni servírovať naše parížske raňajky. Moje sny o *café au lait* a *pain au chocolat* sa v tej chvíli vytratili. Vážne som pochybovala, že sa v ňom nachádza stroj na espresso – to už skôr klauni a visutá hrazda.

Zástupcovia cestovnej agentúry pobežovali medzi nami s hromadou plastových pohárikov, do ktorých nalievali malé množstvo čohosi, čo bolo zrejme lacné šumivé víno. Vzala som si jeden pohárik od toho austrálskeho dievčaťa a usmiala sa naň. Nebola to jeho vina, že môj matrac mal plastový poťah.

S pohárikom v ruke som sa obrátila k svojim trom novým priateľkám – s Lou sme sa dohodli, že si napokon tie dve ponecháme. „Na zdravie, na nových priateľov a na tie najlepšie záhradné búdy v Paríži.“

Dokonca aj Danielle a Jaelee sa pritom usmiali, čo im slúžilo ku cti, a prifúkli si so mnou a s Lou. Odpila som si a zvrástila tvár – bolo to *extrémne* lacné šumivé. *Cestovateľka, cestovateľka, cestovateľka.*

„Čo myslíte, čo nám dajú na večeru?“ nadhodila Danielle.

Jaelee sa zatvárala cynicky a zamumlala: „Podľa toho, ako to tu vyzerá, párky a zemiakové krokety.“ *R* vyslovila s poriadne výrazným americkým prízvukom.

„Chodievala si do letných táborov?“ vyzvedala som.

„Od mojich siedmich až do šestnástich.“

„Je to v nich ako vo filmoch?“

„Presne.“ Vyčarila nevrlý úsmev a mne napadlo, aké príjemné je stáť niekomu zoči-voči. Keďže som pomerne nízka – meriam stopäťdesiatšesť centimetrov –, k väčšine ľudí vzhliadam. A myslím to doslovne, nie obrazne. Podľa mojich skúseností je väčšina ľudí príšerných.

Danielle vypýtala od jednej sprievodkyne ďalšie bublinky, takže nám všetkým štyrom doliala. V tej chvíli som bola rada, že sme sa rozhodli nechať si ju za kamarátku.

„Takže, Dani...“ Naklonila ku mne hlavu a medzi obočím sa jej spravila vráska. „Prepáč, zrejme zniem veľmi anglicky, ale vlastne som Austráľčanka a máme tak trochu vo zvyku skracovať mená.“ Postupne som ukazovala prstom na našu štvoricu. „Jae, Lou, Cat...“

Zdalo sa, že zvažuje, či chce, aby sme ju po zvyšok nášho výletu volali „Dani“. Podľa výrazu na jej tvári to nechcela. „Tak teda Danielle?“

„Vlastne mi to neprekáža. Môžete ma volať Dani.“

Prekvapilo ma to, no zároveň potešilo. „Takže, *Dani*. Aj ty cestuješ sama?“

„Áno,“ odvetila pichľavo. „Moja najlepšia kamarátka Nathalie – no, mali sme tu byť spolu, ale ona sa šla namiesto toho vydať.“

Tri páry vypúlených očí na ňu hľadeli bez jediného žmurknutia. „*Vydala sa?*“ opýtala sa Jaelee.

„Áno. Teda, ešte nie. Vlastne zajtra. V Mexiku. Ja... nepozvali ma.“ Myslela som si, že opustiť manžela alkoholika bolo zlé. Aj bolo, ale toto takisto. Dani obhrýzala okraj svojho pohárika.

„To je strašné. Je mi to ľúto, Dani.“ Hneď som si všimla, že Lou vedela skvele prejať súcit.

„Fajn. Očividne z nás bude štvorica, takže by sme mohli rovno vybaviť predstavovanie.“ Jaelee sa ujala slova. Ukázala na Dani a skonštatovala: „Máš mizernú najlepšiu priateľku.“ Zdalo sa, že

Dani jej poznámku jednoducho akceptovala a ďalej popíjala svoje šumivé víno.

Potom sa obrátila k Lou. „Teraz ty.“

„Manžel alkoholik, asi sa rozchádzame, chcela som si dopriať nejaký čas pre seba, aby som sa rozhodla, takže tak...“ Všetky sme vážne prikývli.

„A teraz ty.“ Jaelee namierila svoj dokonale upravený prst na mňa.

„Nuž, nemám nič také, ako...“

„Žiadne vysvetľovanie. Len do toho.“

„Môj spolubývajúci sa do mňa zjavne zamiloval, ale ja necítim to isté a utekám pred ním.“

Súhlasne prikývla. „Dobre.“ *Dobre?* „Takže ja...“ Odmlčala sa – bola som si istá tým, že pre efekt.

„Láska môjho života sa práve oženila s niekým iným.“

No dočerta. Nejakým spôsobom ma to priťahlo k trom ženám, ktorým sa udiali tie najhroznejšie veci, a ja som bola popri nich iba obyčajnou ženou utekajúcou pred láskou.

Napriek tomu boli všetky moje pochybnosti o kúpe zájazdu len tak z rozmaru hneď preč. Dopila som posledný zvyšok lacného šumivého a na chvíľu som sa s vďačnosťou zamyslela nad svojimi novými kamarátkami. Strávime spolu nasledujúce dva týždne a nepochybne veľkú časť z toho rozhovormi o všetkom hroznom, čo sa nám prihodilo.

Nebola tu síce Sarah, ale vyhrala som jackpot.

„A ak sa obzriete napravo...“

Päťdesiattri ľudí kolektívne zalapalo po dychu, keď prvýkrát zazreli zo Champ de Mars siluetu Eiffelovej veže oproti tmavnúcej oranžovo-ružovej oblohe.

Georgina mala pravdu – nočná prehliadka Paríža sa mi nesmierne páčila.

V Paríži som už predtým bola, veľakrát. Bol to ten druh miesta, kam som sa mohla dostať takmer zadarmo a vybrali sme si ho za destináciu aj na niekoľko spontánnych dievčenských víkendov. Letenky s nízkonákladovou spoločnosťou v zlave – len s príručnou batožinou –, pobyt v lacnom hoteli alebo prenajatom apartmáne v jednej z nie až tak útulných častí mesta, spoločná izba, a niekedy dokonca aj posteľ.

Mich, moja najlepšia kamarátka žijúca v Londýne, učila na rovnakej škole ako ja a zvyčajne bola mojou spolucestujúcou alebo komplickou, čo asi sedí viac k tomu, že míňam nemiestne veľkú časť svojho čistého príjmu na spontánne cestovanie.

V Paríži sme doobedia trávili obvykle nákupmi – teda väčšinou slintajúc pri nazeraní do výkladov – a potom sme si našli nejaké zastrčené bistro, v ktorom sme sa mohli napchávať kusmi bagiet obložených kopou syra a popíjať lacné červené víno.

Pár hodín sme sa tam zdržali a napoly nacengané sme potom vyšli neskoro popoludní na prechádzku ulicami ochkajúc a achkajúc nad tým, aké je tam všetko *francúzske*. Niekedy sa nám podarilo zaradiť do programu aj návštevu nejakej galérie – *Ach, panebože, ja stojím pred skutočným Monetom. Páni, Mona Lisa!* – alebo rýchlu exkurziu na nejaké ikonické miesto, a vzápätí sme si našli ďalšie zastrčené bistro na neskorú večeru v podobe ragú z fazule a mäsa a ďalšej dávky červeného vína.

A na druhý deň sa opakovalo presne to isté.

V nedeľu neskoro večer sme ešte stále pripité dobehli na vlak na letisko, odleteli domov a na druhý deň sa dovliekli do práce – totálne zmorené a prisahajúce, že až do konca života už nezjeme ďalší kus syra.

A potom tu bol výlet do Paríža s mojím bývalým, Scottom. Tu sme sa rozišli. Teda, nie hneď. Myslím, že sme vedeli, že sa rozchádzame, už keď sme prišli, ale namiesto toho, aby sme sa zachovali ako dospelí a ukončili to, vláčili sme sa spolu ešte niekoľko dní, kým sme neuznali, že zbytočne plytváme energiou.

Tamten výlet do Paríža bol pre mňa vlastne iba akási zahmlená šmuha, rad momentov nabitých emóciami, ktorým iba zriedka dovoľujem uzrieť svetlo sveta.

Už v prvý deň som však vedela povedať, že tento zájazd bude úplne odlišný od mojich predošlých ciest – a nielen tých do Paríža, ale *všetkých*.

Predovšetkým, v ten večer som z Paríža videla viac ako za všetky svoje predošlé návštevy dohromady. Trasa prehliadky nás zaviedla na niektoré z najznámejších – a aj tých neslávne známych – pamiatok v meste a Georginin výklad bol úchvatný, okorenený zábavnými faktami a pikantnými informáciami z histórie, vďaka čomu ho celkom prebudila k životu.

Nie, Georgina, nevedela som, že v katakombách boli pochované milióny ľudí ani že Académie française každý rok hlasovala o tom, aké nové slová sa majú pridať do francúzštiny.

Z času na čas autokar zastal, aby sme mohli vystúpiť a urobiť si fotografie. A na každej z týchto zastávok Jaelee podala niekomu svoj mobil a požiadala, alebo skôr *prikázala*: „Odfoť ma.“ Stala sa z toho jej poznávací fráza toho zájazdu – asi v Miami ešte nepočuli o selfies.

Počas objavovania parížskych zákutí som začala spochybňovať svoj zvyčajný štýl cestovania – možno som *predsa len* bola turistka. Nepoznal by cestovateľ, a hlavne taký, ktorý bol v Paríži toľkokrát predtým, už dávno všetky tie historické fakty, o ktorých som práve teraz počula prvýkrát?

A viem, že som preháňala, keď som vravela, aký je to šialene divoký zájazd – pätnásť krajín v priebehu dvoch týždňov, ako som o tom žartovala so Sarah –, ale nikdy predtým som takto necestovala. Väčšina môjho cestovania bola podobná ako tie výlety do Paríža – krátka cesta niekam do Európy, veľa jedla a pitia. Takisto som nejako veľmi nedychtila po kultúre. A, áno, možno som mala navštíviť Brandenburskú bránu, ale mala som svoje pivo a klobásy.

Kúpila som si tento zájazd, aby som odišla niekam ďaleko od Alexa a utopila svoj žiaľ. Vlastne „žiaľ“ bolo sotva to správne slovo. Podráždenosť? Aby som prehlušila svoju podráždenosť? Hnev? Sebatrýznenie? Prečo som sa len vyspala s Alexom? A hoci bol od toho Incidentu neskutočne otravný, ešte viac som sa hnevala sama na seba za to, že som utekala pred láskou. Len sotva som bola pripravená byť riadnou cestovateľkou.

Práve vo chvíli, keď sme vošli na kruhový objazd pri Arc de Triomphe – vedeli ste, že autá tu zastavujú kvôli tým, ktoré doň vchádzajú, a že sa tu zbieha dvanásť ciest? –, uzavrela som dohodu sama so sebou. Nemienila som svoj čas v Európe premárniť. Chcela som vidieť a zažiť úplne všetko. Počnúc Parížom, kde sme mali mať ďalší deň pre seba.

„Hej.“ Jemne som štuchla Lou do rebier.

Lou upierala oči na obrovský Víťazný oblúk, ktorý bol tak prekrásne osvetlený, že vyzeral ako vytesaný z masla. Nikdy predtým som si nevšimla, aký bol nádherný.

„Mhm,“ odvetila bez toho, aby od neho odtrhla pohľad.

„Si za to, aby sme to tu zajtra preskúmali? Myslím tým, aby sme využili deň čo najlepšie a pozreli si čo najviac?“

To upútalo jej pozornosť a okamžite sa mi pozrela do očí.

„Jasné. Chcem vidieť všetko.“

„Výborne.“

„Možno som tu prvý a posledný raz. A okrem toho, Paríž je hlavný dôvod, prečo som šla na tento zájazd.“

„K tomu sa ešte vrátíme,“ poznamenala som a vytiahla svoj mobil, „ale najskôr nám kúpim lístky na Eiffelovu vežu. Až úplne hore.“

Na tvári sa jej zjavil široký úsmev. „Super.“ Autokar sa vrátil do bočnej ulice a celé jeho osadenstvo kolektívne zakvílilo. Bol to naozaj rušný kruhový objazd, premávka na ňom bola priam šialená.

Rýchlo som si to overila s Jaelee a Dani, ktoré sedeli hneď pred nami, čo som aj tak predpokladala – na Eiffelovu vežu pôjdeme len my s Lou. Pri večeri dali jasne najavo, že ich zaujímajú hlavne nákupy a nie iba obzeranie výkladov. Obe mali v pláne minúť peniaze – *veľa* peňazí.

„Na to som sa tešila vlastne úplne najviac,“ vyhlásila Jaelee, keď si na vidličku napichla kúsok brokolice a s nechutou si ho obzerala.

Ak vezmeme do úvahy, akým štýlom som zvyčajne cestovala ja, nemala som právo súdiť ju, ale práve *nakupovanie* bolo to, na čo sa tešila úplne najviac?

„Skutočne?“ začudovala sa Lou. Nebola som teda jediná.

„Absolútne,“ odvetila Jaelee sucho.

„Áno, ja tiež,“ dodala Dani. Tá už odsunula svoj tanier a skrúcala medzi prstami papierový obrúsok.

Vedela som si predstaviť, ako niekto, kto miluje dizajnérske oblečenie a kabelky, chce nakupovať v Paríži. Aj mne sa to všetko veľmi páčilo – najmä kabelky –, až na to, že som učiteľka a svoje značkové veci nakupujem v outletových obchodoch. Boli sme však v jednom z najkrajších miest na svete, v ktorom sme mohli vidieť slávne pamiatky a veľkolepé umelecké diela.

„Myslíš tým v *Paríži*, však?“ pokračovala Lou so svojim výsluchom. „Tešila si sa na to úplne najviac v *Paríži*?“

„Nie,“ pokrútila hlavou Jae, „myslela som tým z celého zájazdu. Nakupovanie v Európe je podľa všetkého neskutočné – tu, vo Florencii, v Ríme. Nemôžem sa už dočkať Ríma.“ Jae sa vykašľala na brokolicu a položila ju späť na tanier. Dani súhlasne prikývla a my s Lou sme sa len pozreli na seba a pokrčili plecami.

O niekoľko hodín neskôr, keď som kupovala vstupenky na vrchol Eiffelovej veže, som sa v duchu tešila, že na ňu pôjdeme len ja a Lou.

Neprekvapilo ma, že spanie v záhradných búdach nebolo tak celkom optimálne. Dokonca aj na začiatku októbra, keď listy začínali naberať tie úchvatné farby a samotné noci boli pomerne chladné, bolo v chatke dusno. A bolo tiež extrémne náročné nájsť si pohodlnú polohu v spacáku.

Ani som si nepamätala, kedy som naposledy spala v spacáku – ako každý pričetný človek som neznášala stanovačky –, ale spacáky boli potrebné na miestach, kde sme spali v chatkách, ako napríklad tu v *Paríži*. Alebo, aby som bola presnejšia, niekde tu na periférii *Paríža*.

Keď som si ráno pretierala ospalé oči a s praskaním vystierala boľavý chrbát, pripomenula som si dve veci. *Že som cestovateľka a že dnes idem na Eiffelovu vežu.*

„Lou,“ zašepkala som, čo bolo odo mňa dosť hlúpe, keďže som sa ju snažila zobudiť.

„Áno,“ zašepkala zo žartu aj ona.

Nastavila som si budík v telefóne tak, aby mi zavibroval v nekresťanskom čase už o šiestej ráno z jediného dôvodu – aby sme sa dostali do sprchy skôr, ako by sa v nich zjavili davy ľudí

a museli by sme tak po A) čakať v rade a po B) stáť v neodtečenej vode po niekom inom. *Ble!* Umyvárne v parížskom kempe mali byť zjavne tie najhoršie, aké zažijeme počas celého zájazdu, a ďakovala som v duchu svojej sestre za túto informáciu zvnútra.

„Sprcha,“ pripomenula som jej.

Začula som tiché zastonanie a vzápätí: „Hej. Som hore.“

O siedmej sme už boli osprchované, oblečené, nalíčené, učesané aj posilnené dávkou kofeínu. Keď Danielle vošla do cirkusového stanu, ospalo sa na nás zamračila.

„Kde je Jae?“ vyzvedala som.

„Fénuje si vlasy. Majú tu kávu?“ odvetila s ťahavým východo-kanadským prízvukom a ešte viac sa zachmúrila. Dani očividne nebola ranné vtáča. Lou ukázala na obrovskú kanvicu s nápisom *káva* navrchu a Dani odkráčala preč.

Dojedla som zvyšok praženice. To boli raňajky, mimochodom – praženica a toľko obyčajného opečeného bieleho chleba, koľko sme dokázali zniesť. Vo *Francúzsku*, kde je poriadne pečivo priam základným ľudským právom.

Cestovateľka, cestovateľka, cestovateľka. Môj plán bol prijať to za svoju mantru, až kým ma neprestanú prenasledovať negatívne myšlienky.

„Ránko,“ zvolal veselý mužský hlas. Craig sa posadil oproti nám a položil na stôl tanier plný praženice a hriankov. Predošlý večer sme pridali do svojej malej skupinky piateho člena. Craig mal osemnásť – áno, naozaj –, bol z Oregonu a cestoval sám.

To posledné bol dôvod, prečo sme sa rozhodli adoptovať si ho. Okrem toho som bola takmer dvakrát staršia než on a navyše učiteľka na druhom stupni. Bola som presvedčená, že je moja morálna povinnosť uistiť sa, že Craig bude počas zájazdu k niekomu patriť. Bude patriť k nám.

„Dobré ráno, Craig. Hladný?“ opýtala sa Lou napoly posmešne pri pohľade na jeho ohromné raňajky.

Nevšimol si to a iba prikývol a do úst si pritom naložil plnú vidličku jedla. Lou sa obrátila ku mne. „Mám troch bratov. Všetci sú v osemnástich takíto. Neukojiteľní.“ Sledovala ho so zmäteným úsmevom na tvári. Alebo to bol úškrn? A myslela tým neukojiteľný *apetít*, však? Nechcela som, aby Lou mala nejaké iné predstavy o našom chlapcovi.

„Troch bratov?“ prehovoril Craig s plnými ústami. Ak to urobí znova, budem mu musieť niečo povedať. Nemôžem to vystáť.

„Mhm. Som najmladšia, takže troch *veľkých* bratov. Môj otec musel chodiť na nákup každý druhý deň.“ Všimla som si láskavý tón v jej hlase – a že nespomenula svoju mamu.

Nevedela som si predstaviť, aké je to vyrastať s bratmi. Mala som len Sarah a vždy sme si boli blízke – okrem roka, keď začala chodiť na univerzitu a stala sa z nej neznesiteľná krava. Ten rok bol nanič. Neprezraďte jej, že som to povedala.

Craig sa na Lou usmial a potom prehltol. „Moja mama to o mne vždy vravieva – že ju vyžieram. Sme iba sami dvaja,“ dodal bez náznaku sebalútosti.

Iba sami dvaja. Napadlo mi, či to preto ho ťahalo včera večer skôr k nám než k tým štyrom Novozélandanom či k nejakým iným chlapcom.

Nabral si ďalší kúsok. „Ako si sa ocitol na zájazde s Venturese-ek?“ zaujímalo ma. Sčasti sa mi chcelo zakričať: „Prečo si tu sám? Si prakticky ešte dieťa!“ No neurobila som to.

Kým odpovedal, najprv dožul – možno zachytil, ako som sa predtým mračila. „V poslednom ročníku som tak trochu padol na hubu. Vyvíjal som na seba veľký tlak, aby som sa dostal na vytúženú školu.“ Vedela som, že mal na mysli univerzitu. „Dostal

som sa na ňu, ale dal som si na rok odklad. Starý otec mi kúpil tento zájazd za to, že som mu pomáhal v obchode, keď som mohol. Iba som dokladal tovar po záverečnej a tak podobne. Nevládze už toho uniesť toľko ako kedysi.“ Craig sa znova usmial a na tvári sa mu zreteľne odrážalo, s akou láskou myslí na starého otca.

Dani sa vrátila k stolu s kávou a sadla si ku Craigovi.

„Dobré ráno, Danielle.“

„Dobré ráno aj tebe, Craig.“ Fíha, káva zaúčinkovala rýchlo. „Pripomínaš mi môjho malého brata,“ poznamenala a naklonila hlavu. „Spomínala som ti to?“ Myslím, že každá z nás mala nejaký dôvod, prečo sme ho prijali medzi seba.

„Nie, ale je to super,“ odvetil a zdalo sa, že to myslel vážne.

Bola som rada, že patril k nám. Bol to dobrý chlapec.

Jaelee vošla do stanu päť minút pred tým, ako sme mali nastúpiť do autokaru. Mala na sebe úzke biele džínsy, jasnoružovú hodvábnu blúzku a k tomu zladené ružové topánky na ihličkových podpätkoch. Nahladko vyčesané čierne vlasy mala rozpustené na chrbte a v ruke niesla žiarivo zelenú značkovú kabelku.

Uvažovala som, ako bude, preboha, chodiť v tých topánkach celý deň po dláždených uliciach Paríža, ale vyzerala úžasne.

Jae a Dani – s jej chlapčenským účesom, so štíhrou postavou, s výraznými očnými linkami a outfitom v štýle Audrey Hepburnovej s čiernym rolákovým tričkom, cigaretovými nohavicami a balerínkami – boli presne tým typom žien, ktorým sa budú parížske predavačky zaliečať.

„Fajn,“ ozvala sa Jae, akoby oslovovala celý stan a nie iba nás štyroch. „Tak poďme na to.“ Potom sa na nás netrpezlivo zadívala, takže sme sa všetci zodvihli a nasledovali ju von – dokonca aj Craig, ktorý si uchmatol ešte dve hrianky na cestu.

Zdalo sa, že nie som jediná, kto rád komandoval ľudí.